

seet i Odense, har han slet intet haft at spørge Odense Byraad om. Og naar det ærede Medlem, som er Medlem af Odense Byraad, har haft Tiden fra Finanslovens Forelæggelse indtil Dato, og der efter Ændringsforslagets Fremkomst har været Byraadmøde i Odense, saa burde det ærede Medlem, naar han vilde stille det foreliggende Forslag, have fremsat denne Sag i Odense Byraad og kunnet møde med en Erklæring om, hvilke Betingelser Odense By vilde stille for at komme under lige Vilkaar med Landbrugsskolerne med Hensyn til de stillede Forslag. Naar det ærede Medlem ikke er fremkommet med noget i saa Henseende, maa han undskylde, at vi fra vort Standpunkt ikke kunne tage noget Hensyn til hans Udtalelser som Repræsentant for Odense By.

N. C. Jensen: Til det ærede Medlem for Nibe (Kvists) Udtalelser angaaende Udlaan til Hedeopdyrkere skal jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning. Jeg vil sige, at det Eksempel, det ærede Medlem fremkom med fra sin Hjemkommune, hvor han selv staar som Sogneraadets Formand, er jo for saa vidt meget oplysende i en vis Henseende. Men det oplyser jo tillige et, og det er, at her paa tager det kommunale Raad sig jo den store Risiko. Er det almindeligt, saa er Sagen en ganske anden, men det har ikke været almindeligt hidtil, det vise Regnskaberne over disse Udlaans Beløb gennem de Aar, de have været bevilgede. Lad os huske paa, at disse Penge have altid været udlaante til en billigere Rente end Kreditforeningernes, og de have været udlaante til fuld Pari. Det har altsaa ikke været for at faa billigere Penge, at man har søgt andre Steder hen, men fordi man ikke har kunnet faa saa store Laan i sin Ejendom, som man har ønsket, og det ligger i, at der har maattet være et vist Forhold mellem Ejendommens Vurderingssum og det Udlaan, Kommunerne vilde garantere for. Naar det ærede Medlem nu oplyser, at man i hans Kommune til en Ejendom til en Værdi af ca. 600 Kr. har udlaant 1,800 Kr., saa er det klart, at det kommunale Raad paa Kommunens Vegne der har løbet en meget stor Risiko. Har det kommunale Raad Lov til det, og er det den Vej, man vil gaa i Fremtiden, ja vel, saa er man inde paa en Vej, hvor man kan gøre en Del i den Retning. Men der staar jeg fremdeles som tvivlende. Sæt, at det gaar galt med en saadan Ejendom, som det gør saa mange Steder, og Kom-

munen kommer til at betale enten 1,000 eller 1,100 Kr., saa er det givet, at saa er Risikoen der, og saa maa der gives Erstatning derfor.

Lange: Siden jeg havde Ordet i Gaar, har jeg haft Lejlighed til at se Rigsdagstidenden, og jeg har der syntes at spore en forskellig Udtalelse fra den højtærede Landbrugsministers Side; jeg læser, at han den ene Dag har udtalt, at slet ingen Fiskere havde henvendt sig til ham angaaende disse Fiskerrejser, medens han den anden Dag, saa vidt jeg erindrer, sagde, at der havde dog været nogle enkelte. Da jeg har saa stor Interesse for disse Fiskerrejser, vil det ikke undre ærede Medlemmer, at jeg retter en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister, om det er Tilfældet, at der har været Henvendelser derom, eller ikke. Det har nemlig stor Betydning for mig, om der er sket Henvendelse fra Fiskerne personlig.

Kvist: Jeg kan godt forstaa den Bemærkning, der nu fremkom fra det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen), for mine Udtalelser vare ikke rettede paa at klare Sogneraadets Standpunkt, men nærmest paa at klare Standpunktet overfor Amsraadet og Landbrugsministeren. Saa vidt jeg opfattede det ærede Medlem i Gaar, var det der, han forudsatte, der laa en Vanskelighed, at man skulde gøre Rede overfor Amsraadet, og at det kneb med at faa Tilladelse til at laane Penge. Men naar det ærede Medlem forudsætter, at Kommunerne løbe en saa stor Risiko, hvis Ejendommen skal afhændes, saa er det ikke Tilfældet, det gøre Kommunerne slet ikke. Ejeren har jo allerede opdyrket en Del af Jorden, og det er et Spørgsmaal, om Kommunen egentlig vil lide noget Tab. Men jeg skal indrømme, at den Maade, hvorpaa man har ydet den af mig nævnte Mand Laan, vil man selvfølgelig ikke bruge overfor enhver Mand, der forlanger det. Der hører personlig Tillid til. Man maa vide, hvem det er, og kende den Mand, man giver Laanet. Det er ikke enhver Mand, man finder kvalificeret til at betroe den Kapital mod saa ringe Pant.

N. C. Jensen: Maa jeg overfor den ærede sidste Taler sige, at det Forhold, hvori han nævnedes, at Laangiveren kan staa til Laantageren, passer i private Forhold, men ingenlunde i et Tilfælde, hvor Kommunen staar som Laangiver eller